

Голівудська літургічна реформа?

Подружжя, з-посеред усіх тайнств, найсильніше пов'язане з до- і позахристиянськими уявленнями і звичаями. Так само винятковим є вплив, який результат звернення цього тайнства — християнська сім'я, має на стан Церкви і суспільства. Усвідомлюючи цю істину і бачачи драматичні статистичні дані, за якими в Україні розпадається понад половина шлюбів, єрархи УГКЦ в Україні, зібрані 6 грудня 2002 р. у Львові на сімнадцятій сесії Синоду Єпископів Києво-Галицької Митрополії УГКЦ, видали ряд постанов присвячених справам родини.

Одна з них проголошувала: «З 1 січня 2004 року поручити парохам проводити обряд Заручин один місяць перед уділенням Тайни Вінчання. До вказаного часу цю старовинну практику рекомендовано «втільювати». Але вже в постанові вісімнадцятої сесії згаданого Синоду, проведеної у Львові 19 березня 2003 року, читаємо: «Доручити Владиці Глібові (Лончині) літургічно опрацювати окремішній обряд Заручин». А двадцята сесія (30 липня 2003 р.) в постанові н-р 3 проголошує: «Чин Заручин (благословення наміру одружитись) можна проводити не менше ніж за три місяці до дня уділення Святої Тайни Вінчання. Заручини мо-

жуть відбуватись як у храмі, так і вдома». Пункт 4 в свою чергу доповнює попередній: «Доопрацювати питання форми та застосування чину Заручин засягнувши думку досвідчених душпастирів».

Не підлягає сумніву, що встановлення посередніх етапів на дорозі до остаточного «так» в тайнстві вінчання, може тільки допомогти майбутнім партнерам дозріти до прийняття свідомого рішення. Тому-то мотивація, яка стояла за постановою XVII сесії Синоду, є зрозумілою. Практична її реалізація виявилась однак неможливою за актуального стану

(Закінчення на 2 сторінці)

«7 чудес мого міста»

Храм у Любліні — перший у списку

Загальнопольський конкурс «7 чудес мого міста» завершився 16 травня. У результаті інтернет — та смс-голосування, яке тривало від 21 квітня, перше місце в конкурсі посів греко-католицький храм у Любліні. У фіналі конкурсу взяла участь 9 міст та близько 70 місць-кандидатів зі всієї Польщі.

«Перше місце в загальнопольському конкурсі для греко-католицької церкви в Любліні — справді несподіванка. Це є свідченням активності та чисельності усіх тих, котрі утворюють себе з цим особливим храмом. Любов до історичної спадщини, згуртованість, взаємопідтримка стали передумовою перемоги. Ця подія є символічною та показує, що поруч із вже відомими місцями існують історичні пам'ятки, значення та цінність яких щойно відкриваємо для себе і світу. Щиро дякую усім, хто підтримав церкву у конкурсі та віддав за неї свій голос під час голосування», — зазначив о. Стефан Батрух, парох греко-католицької парафії у Любліні.

За результатами голосування, найгарнішими місцями у Польщі стали: 1) Люблін: греко-католицька церква Різдва Пресвятої Богородиці, 2) Вроцлав: ринок, 3) Краків: бенедиктинський монастир у Тиньцу, 4) Познань: Цісарський замок,

(Закінчення на 3 сторінці)

Розпочалися дяківські курси

В суботу 8 травня, у Перемишлі відбулася інавгурація II дяківських курсів, організованих Регентським Інститутом Перемисько-Варшавської Архиепархії.

Цьогорічне навчання почалося молитвою. У каплиці Консисторії Перемисько-Варшавської архієпархії (довоєнної греко-католицької семінарії), за участю викладачів та курсантів Глава УГКЦ в Польщі Митрополит Іван (Мартиняк) у співслужінні о. Павла Поточного, віце-канцлера Консисторії, звершив Молебень до Пресвятої Богородиці.

У слові скерованому до присутніх, владика Іван звернув особливу увагу на загальне священство вірних, на покликання кожного християнина до цього, щоб проповідувати Небесне Царство. Зокрема наголосив на особливе значення в цьому аспекті Божественної Літургії: «... У Літургії, в слові, про-

мовляє весь час Бог. Як читається в церкві Слово Боже — говорить сам Ісус Христос. Це Його слова, і той, хто читає, стає в Його особі. І від того, як це передається, залежить наша особиста віра й віра тих, що слухають...» У цьому контексті Владика підкреслив особливу роль співу в нашій літургійній традиції, його красу та потребу вдосконалювання.

Дякуючи курсантам за прибуття, Митрополит побажав витривалості, щоб цей труд, якого вони піднялися (не один із них мусить долати сотні кілометрів), та нові знання, допомогли їм якнайкраще передавати своїм співом Боже Слово.

(Закінчення на 7 сторінці)

«Міф про перемогу є отруйним...»

З ініціативи Комісії «Справедливість і мир» УГКЦ та за підтримки Інституту релігії і суспільства Українського католицького університету, в приміщенні УКУ відбувся круглий стіл на тему «Пам'ять про Другу світову війну». Мета зустрічі — змістити акценти з перемоги до пам'яті, що відкриває шлях примиренню; поширити розуміння війни як трагедії, де немає переможців і переможених. Учасники: Ярослав Грицак, професор, директор Інституту історичних досліджень; Василь Расевич, старший науковий співробітник інституту українознавства НАНУ; Олег Турій, проректор УКУ; Мирослав Маринович, віце-ректор УКУ.

«Перемога була і нема чого тут заперечувати», — категорично розпочав свою промову один з найбільш активних істориків

(Закінчення на 2 сторінці)

Учасники дяківських курсів з Митрополитом Іваном Мартиняком.

Голівудська літургічна реформа?

(Продовження з 1 сторінки)

літургічного Чину Вінчання, що вимусило наступну постанову, вже на XVIII сесії Синоду. В чому полягає згадана перешкода довідуємось з Інструкції застосування літургічних приписів Кодексу Канонів Східних Церков (укр. вид. 1998 р.), виданої римською Конгрегацією Східних Церков. В нр. 85 читаємо: «Особливе значення обряду заручин полягає в тому, що він є виявом згоди майбутніх супругів, в той час як вінчання має на меті безросередньо ввести їх у повноту подружнього життя.

Зміст обряду заручин передбачає не лише просту обіцянку, а радше стале зобов'язання. Тому заручини не варто здійснювати поверхово чи на початку планів про одруження». Інструкція констатує, що «у практиці, яка існує століттями і ще використовується у багатьох Церквах, заручини, які часто називають “обрядом оброчок”, звичайно відбуваються разом із шлюбним обрядом, який називають “чином вінчання”. До «багатьох Церков» належить і наша, в сакраментальній практиці якої заручини нерозривно пов'язані з Чином Вінчання. XVIII сесія доручила владі Глібові опрацювати «окремшній обряд Заручин», XIX не проголошує схвалення такого обряду, отже постанову н-р 3 сесії XX про Чин Заручин слід розуміти так, як подано в дужках — це просто благословення наміру одружитись. Але дозвіл проводити це в храмі родить побоювання, що для деякого може це не бути тільки — за словами Інструкції — обіцянка, що «не дає підстав вимагати здійснення подружжя». Насправді потрібне є «доопрацювання питання форми та застосування чину Заручин», в якому можна використати — як заохочує Інструкція — досвід інших Церков, де існують «особливі літургічні обряди для перших кроків реалізації проектів про одруження — менш серйозні і менш дефінітивні».

Шлюб з громадою?

Отець Мігуель Аранц, видатний літургіст, пише, що Чин Шлюбу не простий, що складається з двох частин, а по суті з двох окремих чинів, які мали різну назву, залежно від суспільного ладу даної епохи. Але вже в часах Симеона Солунського (†1429) Заручини і Вінчання становили один чин. В дисертації захищеній у 1977 р. в римському Папському Східному Інституті Anne Scherdtfefer показала, що подвійний обряд шлюбу — постійне явище всіх народів протягом історії, включно з єврейською, римською і візантійською традицією.

Перший чин відповідає шлюбові заключеному в лоні родини, вужче або ширше прийнятої. В більш зорганізованих общинах другий чин відповідає праву племені або держави контролювати, чи даний шлюб відповідає всім вимогам законності. Таким чином перший, родинний чин, це вже справжній шлюб, а не тільки його обіцянка; але без другого чину молоді не мали б права на спільне проживання. Вінець, на думку дослідниці, означає дозвіл на дітородження.

Суспільний нагляд за новоствореною сім'єю був, а в деяких місцях надалі є фактом. Ізабела Вукраба-Рильська в «Соціології польського села» пише: «З огляду на велике значення, заснування нової сім'ї підлягало прискіпливому контролю з боку громадської думки, яка володіла також багатьма санкціями щодо тих, які порушували встановлений порядок. Ще в шістдесятих роках XX століття поблизу Лодзі молоді, котрі замість справити гучне весілля вирішили призначити гроші на атракційну пошлюбну подорож, після повернення були обкидані камінням і змушені поселитися деінде». До згаданих «деяких місць», де імпазантне весілля є справою честі, належить Бойківщина. Томаш Косек в альманасі карпатському «Ріаж» (36/2008) надрукував результати своїх польових досліджень проведених в турчанському районі львівської області. В поколгоспному селі, якому надав фіктивну назву «Полонинське», голова сільради готує весілля свого найстаршого сина. Як каже бойко — це «неабиякий захід», в проведення якого вкладається багато зусиль і коштів, щоб «не стати посміховищем для всього села». Власне кажучи — це два весілля, бо після першого у молодого, на другий день всіх гостять у молоді. Польського дослідника вразила кількість алкоголю, акцизного і домашнього, — літр на голову учасника. Згадує він однак, що старші жителі Полонинського підкреслювали багаторазово, що колись вистачала пляшка на голову, і пили не, як нині, зі склянок, а з чарок. Косек констатує: «Можна сказати, що зорганізування весілля для значної частини мешканців села є просто необхідним, щоб отримати згоду (акцептацію) місцевої суспільності і немовби підтвердження нею дійсності подружжя. Шлюбу без весілля ніхто в Полонинському не трактує серйозно». Що з самим шлюбом, з Чином Вінчання? Поляка шокувало те, що побачив. В п'ятницю о восьмій вранці в церкві були молоді, свідки, два священики і п'ять осіб з найближчої родини. Здивувало його і те що почув: «То тільки така формальність. Набагато важли-

вішим є весілля». На фотографії видно східнохристиянський храм і візантійських служителів, годі отже відгадати, греко-католики вони чи православні. Але «приватизація» Вінчання в практиці УГКЦ в Україні є фактом, який треба змінити.

Голівуд наш насущний

З іншого роду проблемами маємо справу в зурбанізованих середовищах, де предметом турботи є не суспільний нагляд і збереження вірності традиції, а дотримання кроку попкультурній моді. Її стандарти визначають голівудські романтичні комедії. Жінки хочуть, щоб батько вів їх до престолу, щоб наприкінці священик сказав «а тепер можете поцілувати молоду». А коли молодята розчаровані тим, що під час Вінчання священик не питає, чи хтось знає про перешкоди для подружжя, тоді багато ведінгпланерок — каже одна з них Магдалена Пйотрович — проклинає американські фільми. То пригноблює, то болить, але водночас є докором. Немов неграмотні, відсталі дикуни сліпо, в якомусь почутті меншовартості люди наслідують штучні, целулоїдні зразки. Батько в давнину справді приводив молоду нареченому додому. Але це відбувалося в часах, коли він як *pater familias* був володарем життя і смерті як своїх дітей, так і решти інвентару, і як вів ялівку на торг, так і дочку до чоловіка, якого то він вибрав. Привернення такого звичаю — анахронізм і, якоюсь мірою, відмова від власної — жінки — волі і прагнення підкреслити автономність свого доленосного рішення. З поцілунком простіше, бо колись цілувались/обнімались на Божественній Літургії всі, також миряни, і ще митрополит Могила захищав поцілунок між молодятами в полеміці з Саковичем. А очікувати, що священик щойно під час звершування таїнства питатиме про перешкоди, можуть хіба тільки ті, які внаслідок передозування романтичних комедій кваліфікуються вже на довшу терапію.

Все тут написане не є боротьбою з вітряками. Автор цих рядків, перебуваючи в США був свідком вінчання, де батько привів молоду, вже до тетраподу, де почався Чин Заручин, а пізніше — в результаті невизначеності нашої практики — була і спільна чаша для молодят, і святе причастя, бо вінчання було сполучене з Божественною Літургією.

Літургічні питання є нині немов гаряча картопля, а наша Церква в іпостасях відповідальних органів, піходить до них — і не є тут винятком — мов пес до їжачка. І залишається тільки висловити надію, що це зміниться. Але не чекаючи на це, треба робити все, щоб молодому поколінню не мблювали голів голівудські сценаристи.

о. Богдан Панчак

«Міф про перемогу є отруйним...»

(Продовження з 1 сторінки)

України Ярослав Грицак. Він відразу уточнив, що мова йде про перемогу союзників — членів антигітлерівської коаліції. На його думку торжество над фашизмом однозначно вийшло на українську користь, тому що плани Німеччини щодо України не давали останній жодних шансів на існування. Натомість теза — змістити акценти з перемоги на пам'ять, видалася професору дещо дивною. Директор Інституту історичних досліджень переконаний — правильну пам'ять не можна сформулювати за означенням. Кожна пам'ять, а особливо колективна, неминуче буде містити дещицю замовчувань. Отже, історична пам'ять — є сумішшю правди і напівправди. Питання тільки в їхній пропорції.

Ярослав Грицак зауважив, що людині завжди потрібна висока брехня, яка закриває низькі істини. «Нещодавно я дивився статистику: середній розмір пенсій в Російській Федерації сьогодні становить 2 300 рублів, що приблизно відповідає кількості коштів, які видавав Кремль на утримання одного німецького військовополоненого в 41 році. Це означає, що зараз середній пенсіонер в Росії живе гірше, ніж німецький полонений під час війни...», — зробив висновок історик. Отже, за його словами, міф про перемогу є отруйним, тому що робить війну красивою. «А це найбільш небезпечно, бо притуплює нашу чутливість до загрози», — закінчив свій виступ Ярослав Грицак.

Не погодився з колегою щодо визначення пам'яті, яку не можна формувати, Василь Расевич. Він вважає, що нині існує безліч способів тотального впливу на людську свідомість: телепрограми, публікації, а особливо художні фільми.

«Як на мене дуже важливо довести людям, що Велика вітчизняна війна — велика ілюзія, яку особисто творив Сталін. Йосип Віссаріонович намагався показати, що вітчизна може бути тільки радянською, а переможцем — виключно радянський народ. Оскільки ми знаємо, що сталося з радянським народом — його більше немає, то сумнівною залишається також теза „вітчизняності“ цієї війни», — констатував Расевич.

Український соціум досі дотримується сталінського канону ВВВ, а справжнє знання про Другу світову в нашому суспільстві дуже слабеньке — поставив діагноз українській історичній пам'яті Василь Расевич.

Олег Турій, проректор УКУ, проаналізував святкування Дня перемоги з позиції трьох найбільших християнських Церков України: УГКЦ, УПЦ та УПЦ МП. З його виступу видно, що спільними рисами для всіх конфесій є вдячність Богу за завершення воєнних дій та здобутий великими жертвами мир, молитовне поминання та заклик до наслідування подвигу героїв і турботу про ветеранів. Натомість відмінності стосувалися питань — що відзначаємо, де і коли. Олег Турій

зокрема нагадав присутнім виступ Патріарха Кіріла в ефірі каналу Інтер (28.06.09), в якому той засудив позицію Ради Європи, «яка ставить на один щабель нацизм та сталінізм», вважаючи перший режим «людноненависницьким», а другий «лише (!) репресивним». Водночас доповідач навів слова Блаженнішого Любомира, який, підкреслюючи значення перемоги над гітлеризмом, сказав, що це була часткова перемога, тому що справжньої свободи ні українському, ані іншим народам Східної Європи вона не принесла. «Очевидно, що ці відмінності є лише видимими ознаками значно глибших розбіжностей у підходах до характеристики самої війни, її причин і наслідків; а також до пам'яті про неї та значення цієї пам'яті для сьогодення й майбутнього», — відзначив проректор університету.

«Достовірно можна порівнювати сталінізм і гітлеризм, бо навіть просте зіставлення символік показує одну спільну ідеологію», — поглибив тему Круглого столу Мирослав Маринович. Він зауважив, що міф перемоги сьогодні банально експлуатується, але для будь-якої нації корисно мати міф, бо інакше вона стане цинічною і збідніє. Однак Україні потрібна нова концепція II Світової війни, здатна примирити всі попередні, вважає віце-ректор УКУ. «Для мене важливим є вертикальний вимір. Щойно ми зрозуміємо, що всі ми — люди грішні і, зі своїми помилками, стоїмо перед одним Богом, тоді з'явиться можливість справжнього примирення. Тобто, наші суспільно-політичні проблеми розв'яжуться завдяки богословському, духовному виміру», — наголосив Мирослав Маринович. (...)

Департамент інформації УГКЦ

Храм у Любліні – перший у списку

(Закінчення з 1 сторінки)

5) Варшава: Віланув, 6) Познань: Цитадель, 7) Вроцлав: Будинки залізничного вокзалу. (рісу)

Церква Різдва Пресвятої Богородиці у Любліні була збудована у 1759 р. в містечку Угринів на Сокальщині як парафіяльний храм св. Миколая. Коли у 1900 році в Угринові збудували нову церкву, стара була передана парафії у село Тарношин біля Томашова Люблінського з призначенням на дочірню церкву Різдва Пресвятої Богородиці. До 1947 року церква служила місцевим греко-католикам, а після депортації українського населення використовувалася римо-католицькою парафією. Після 1960 року, старовинна церква була покинута та залишена на власну долю, внаслідок чого стала жертвою чисельних актів пограбувань та вандалізму. Її двічі підпалювали, однак вогонь на щастя був погашений навколишніми мешканцями. Впродовж більше 30 років існування в стані опущеності середина церкви була цілковито позбавлена елементів оснащення. У 1994 році Греко-католицька Парафія в Любліні взяла під свою опіку цю церкву і своїми стараннями перенесла до Любліна з метою проведення реставрації та культового використання і музейної експозиції. 15 червня 1997 року посвячено місце під будівництво церкви, а 23 листопада того ж року покладено наріжний камінь. У 1998 році був закінчений монтаж архітектурної брили, а у 1999-2001 роках здійснено реставрацію поліхромії, іконостасу та решти оснащення. 3 28 квітня 2000 року, літургійне життя на постійно перенеслося до відреставрованого та відновленого храму. 8 червня 2003 року Митрополит Перемисько-Варшавський Кир Іван Мартиняк здійснив перепосвячення церкви. Водночас ця урочистість була поєднана зі святкуванням 10-річчя відновлення парафії у Любліні. Мандруюча церква з Угринова є прикладом тридільної української сакральної архітектури (вівтар, нава, бабинець) з трьома куполами — при чому два менші над вівтарною частиною і бабинцем, є штучними куполами. Двічі перенесений храм згідно з традицією є звернений святилищем на схід. Біля вівтаря від півночі та півдня знаходяться дві захристії. Іконостас, який поставлено в середині храму походить з неіснуючої вже церкви в Тенетисках і датується зламом сімнадцятого та вісімнадцятого століття. В середині церква згідно прийнятих принципів віддзеркалює стан між XVII та XIX ст. Оснащення не зважаючи на те, що є поєднанням історичних пам'яток з різних вже неіснуючих церков, має однотайний як естетичний, так і стилістичний характер. Парафія є місцем культурно-душпастирської діяльності українців, котрі живуть, навчаються, працюють у Любліні та туристичною атракцією для гостей міста.

Іконостас люблінської церкви.

Паска у Члухові

Великдень — свято родинне, з обов'язковим сімейним святковим обідом, щедрим на різноманітні, посвячені у церкві смачні наїдки.

Спеціально до Великодня тримають у наших домах кошик і вишитий великодніми мотивами рушничок. Цей рушничок, часто з привітанням «Христос Воскрес!», яким накривають кошичок, зокрема показує чи несуть його до церкви чи до костела.

Ще звечора кошик наповнюють святковими стравами: кладуть паску, крашанки, сало, шинку, хрін, грудку вершкового масла, пиріжки з сиром і завиванець з маком, сіль, писанки і свічку (її стромляють у паску і запалюють, коли священик святить наїдки — як зазвичай, у суботу перед Великоднем). Усе накривають прекрасним великоднім рушничком. Ці пожитки освячуються для того, щоб люди на свято отримали радість і духовну, і від земних дарів.

Паска символізує життєву повноту, оцей «хліб наш насущний», якого не повинно забракнути в жодній свм'ї, а можливо, і нагадує нам про стародавню Велику Богиню, адже однією з її назв є «баба». Як правило, пасок самостійно випікають кілька, різних розмірів, часом для кожного члена родини, часом для приятелів, і обов'язково одну велику — для всіх. Прикрашають великодній хліб візерунками з тіста — подвійними (восьмираменними) хрестами, решітками, віночками. І в цьому український великодній хліб суттєво, наприклад, відрізняється від російського «куліча» — не оздобленого візерунками. У латинників в кошичку взагалі немає паски, а лише прості булочки, які здебільшого просто купляють у крамницях і кладуть поруч «баранця» виготовленого чи то з цукру, чи тіста.

Цьогорічна великодня субота у Члухові пройшла в храмі під знаком майстерно спечених пасок, за традицією різних розмірів і різних декоративних мотивів. Великодні кошики супроводжував смачний і найрізноманітніший запах істинного, яке вже наступного дня знайшлося на святкових столах.

Після посвячення принесених наїдків о. Роман Ференц урочисто побажав вірним гідного проведен-

Отець Роман Ференц посвячує кошики з харчами.

Харчове розмаїття.

ня наступаючих свят і життєвої радості, яку несе нам Воскреслий.

Богдан Тхір

Відзначили українські

ЗМІ в Польщі

Посольство України в Польщі, доцінюючи неабияку роль, яку відіграють в нашій громаді українські й україномовні засоби масової інформації, 31 березня врочисто відзначило їхніх представників грамотами пана посла Олександра Моцика.

Всього посольство відзначило 18 редакцій газет, журналів, радіо- та телепередач. Поміж усіма редакціями знайшлася й наша. Ця подія співпала якраз з двадцятиліттям існування нашого журналу, що почав появлятися на читачьому ринку в Польщі зараз після трансформації суспільного ладу й перших вільних виборів. Був він реальною відповіддю на громадське запотребування.

* * *

Ш.П. Богдан Тхір
Головний редактор «Благовіст»
tel./faks: (89) 761 05 20;
blahowist@poczta.onet.pl

Шановний Пане Редакторе,

Посольство України в Польщі складає сердечну подяку для всього колективу журналу «Благовіст» за сприяння у розвитку українсько-польської співпраці.

Хотіли б підкреслити виняткове значення роботи колективу журналу на підтримку українсько-польської культурної та інформаційної співпраці. Дуже дякуємо за труд, зусилля, самопосягання і час, присвячені підготовці чергових випусків журналу.

Посольство високо оцінює і відзначає професіоналізм та всесторонню ініціативність колективу

журналістів, а також ефективність журналу у справі поширення інформації про Україну, її історію, суспільно-політичне та релігійне життя, промування української мови, культури і літератури на території Польщі. Складаємо подяку за безцінний внесок журналу у розвиток самосвідомості української меншини в Польщі, збереження її традицій і звичаїв, згуртування українців, які проживають на території цілої Польщі.

Визнаючи досягнення, особливо в галузі промування української мови і культури, а також залучення і значний внесок у розвиток взаємин між нашими Державами, Посольство України в Польщі дякує колективу журналу за дотеперішню працю і щиро бажає подальших успіхів та розвитку журналу «Благовіст» на шляху служіння добру та процвітання наших країн і народів.

У зв'язку з викладеним, запрошуємо Пана Редактора на урочисте вручення грамот Посла, яке відбудеться у приміщенні Посольства України в Республіці Польща, за адресою ал. Шуха 7, Варшава, 31 березня ц.р. о 12.00.

З повагою,

Олександр Моцик
Надзвичайний і Повноважний
Посол України в Республіці Польща

Яким був Лех Качинський

Польща оплакує свого президента... 10 квітня трагічно загинув, як висловився перший президент Польщі Лех Валенса, цвіт польської нації: під Смоленськом розбився літак польської еліти (список) на чолі зі своїм Президентом Лехом Качинським. Вони летіли вшанувати убитих радянською владою польських офіцерів у Катині. Але не долетіли...

Що години з'являлися нові подробиці трагедії, проте ще й досі не відомо, як могло так статися. У Росії одразу створили слідчу групу на чолі з прем'єр-міністром Путіним. Поляки вирішили вести своє слідство. За версією російських чиновників, екіпаж президентського літака проігнорував попередження про туман, знехтував пораду зробити посадку в Мінську чи Москві і робив чотири спроби потрапити на смугу.

Лех Качинський був яскравою і доволі неоднозначною особистістю, у нього було багато опонентів, проте за всю свою політичну кар'єра жодного разу не скомпрометував себе хабарем чи чимось таким, його всі знали, як непідкупного політика.

Свою політичну діяльність почав з 1977 року — з роботи в підпільному Комітеті громадянського опору, Комітеті захисту робітників та організації „Вільні профспілки”. Один із організаторів структур профспілки „Солідарність”.

Після запровадження військового стану в 1981 р. був інтернований на одинадцять місяців. Потім був міністром у Канцелярії Президента Леха Валенси та в Бюро національної безпеки. Голова Верховної контрольної палати Республіки Польської. Викладав трудове право в університеті імені кардинала Стефана Вишинського у Варшаві. Працював міністром юстиції, Генеральним прокурором Польщі. Голова партії «Право і Справедливість». Перед тим як у 2005 році стати Президентом, був три роки мером Варшави.

Лех Качинський вважався одним за найбільших друзів України. Саме завдяки йому Польща отримала назву «адвоката України в Європі».

Не обійшлося в його біографії і без кіно. У далекому 1962-му році 13-річні близнята Ярослав і Лех зняли у казці «Двоє, що вкрали місяць». З цього приводу Президент Качинський не раз жартував, що він нічого крім місяця в своєму житті не вкрав.

(ред)

Зустріч з Президентом України на варшавській Волі.

«Стараймося поручити Господеві Богові душу покійного Президента»

Ми згадуємо загиблих особливо, бо це наші сусіди, бо це наші близькі.

Як відомо, в історії наших народів були хвилі, коли ми поступали несправедливо один супроти одного. Так, було таке. Ми цього не можемо ані заперечити, ані вимірювати.

Коли я перший раз мав нагоду й честь зустрітися з покійним Президентом, то був день примирення українських і польських єпископів, до якого прилучилися тисячі вірних.

Я зустрічав його щонайменше два рази пізніше й обидва ці рази були в обставинах, коли він як представник польського народу, а наш тодішній президент Віктор Ющенко — як представник українського народу і ми єпископи — польські й українські разом з ними шукали примирення, казали одні одним: «Ми прощаємо й у вас просимо прощення».

Оця постать Президента Польщі, яку сьогодні споминаємо в наших молитвах, власне записалася дуже виразно в тому бажанні справжнього, чесного, щирого сусідства наших народів. Для наших Церков це теж дуже важливо, тому ми повинні в сьогоднішній день щиро подякувати Богові, що такі люди є.

Надіюся, що в усіх храмах уздовж і вперек країни сьогодні поминається в молитвах ота постать, яка так багато збиралася зробити, щоб ми жили в мирі і злагоді з нашими сусідами.

Стараймося, особливо сьогодні, у щирому співчутті з нашими сусідами, які відчувають сьогодні великий біль втрати, поручити Господові Богів душу покійного Президента Леха Качинського і тих, що з ним. Вічна їм пам'ять!

Глава УГКЦ Любомир Гузар

Дорогі Друзі Поляки!

Ми українці-вихідці з Перемищини, об'єднані в Земляцтві „Перемищина” в Торонто, з щирим болем і сумом довідалися про катастрофу польського літака в Росії поблизу Катиня.

Внаслідок цієї трагічної катастрофи загинув Президент Республіки Польща пан Лех Качинський з дружиною, та 95-ма іншими державними службовцями включно з цілою обслугою літака.

Є це велика втрата для країни і її народу враховуючи факт, що у пасажирському літаку були перші особи в державі, які були представниками державотворчої еліти. Додатково пригноблює те, що пасажирським літаком їхали найбільш достойні запрошені гості російською стороною, які

мали брати участь у міжнародному відзначенню 70-х роковин Катинської трагедії з 1941 р. під час якої було замордовано через ростріл НКВД, — злочинний загін СССР.

Майже 20-тисяч поляків в тому усіх полонених офіцерів польського війська, яких було біля 15 тисяч та інших польських ув'язнених діячів. Дві трагедії в тому самому місці запам'ятаються назавжди. У передчасній смерті, при тому трагічній авіакатастрофі загинув Президент Польщі пан Лех Качинський.

Ми українці втратили щирого і відданого нам друга, який мав візію і відвагу будувати польсько-українські відносини на

(Закінчення на 5 сторінці)

«Ця катастрофа внутрішньо зміцнить кожного поляка й суспільство загалом»

Лех Качинський пішов з нашого життя політиком і державним діячем світового масштабу, великим другом України. Він справді був небайдужим до майбутнього нашої країни. Президент надзвичайно багато зробив для зміцнення добросусідських відносин, політики поєднання двох наших народів, для розвитку співпраці наших країн у різних сферах.

Президент Качинський дуже багато зробив для того, щоб про Україну більше знали у світі, знали такою, якою вона є насправді. На щастя, наша країна є набагато кращою, ніж хтось про неї думає у світі.

Саме таким Президент Качинський мені запам'ятовується.

Як людина Лех Качинський дуже скромний, доброзичливий, хороший сім'янин. Завжди збирав навколо себе команду однодумців, допомагав їм у політичному житті, кар'єрі.

Гадаю, відносини України й Польщі розвиватимуться в тому ж руслі, по висхідній, дуже конструктивно.

На щастя, відносини наших країн вийшли на такий рівень, що важко щось зробити таке, аби цим відносинам була загроза. Хто б не був наступним Президентом Польщі, на мою думку, нічого принципово не зміниться, бо разом з Польщею ми творимо нову Європу.

Дуже важливо пам'ятати, що всі політичні сили Польщі демонструють єдність, якщо йдеться про відносини з Україною.

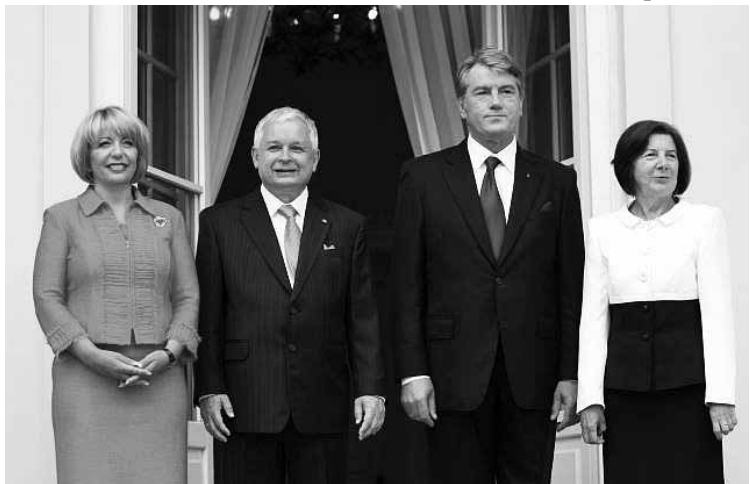
Те, що трапилося, — це трагедія, трагедія для всіх. Вона об'єднує всіх поляків.

Я вчора зранку був, мабуть, одним з перших від України, хто покладав квіти до Президентського палацу. Людей ніхто не організував, вони самі спонтанно почали йти туди. Потім прийшов ще ввечері... Тисячі й тисячі варшав'ян і поляків з інших міст не припиняли приходили, щоб віддати шану пам'яті загиблого Президента і всіх, хто були з ним. Сьогодні йдуть уже десятки, десятки тисяч... Перед палацом усе вистелено квітами й лампадками.

Мабуть, це потреба кожної людини віддати шану своєму Президенту, своїм співвітчизникам.

Гадаю, ця катастрофа буде об'єднуючим фактором для польського суспільства. Внутрішньо вона зміцнить кожного поляка й суспільство загалом.

Олександр Моцик,
Надзвичайний і Повноважний
Посол України в Польщі:

Візит Віктора Ющенка у Варшаві.

Привітання Леха Качинського в Україні.

Спогад про Ганну Валентинович

Ганна Валентинович (уроджена Ганна Любчик) стояла біля витоків вільних профспілок Польщі і підштовхнула до активізації робітничого руху в Гданську — саме того, з якого розпочалася нова ера не лише для поляків, а й для всієї Східної Європи. За гіркою іронією долі, вона загинула поряд із Лехом Качинським, який був її соратником у справі захисту робітничих прав ще на зорі «Солідарності».

Це її звільнення з роботи 7 серпня 1980 року, за 5 місяців до пенсії, спонукало робітників до страйку, який згодом переріс у робітничий рух «Солідарність». Тоді судноверф припинила роботу. Юридичним радником робітничого руху був Лех Качинський. Поляки назвали Ганну «Справедливістю» або «матір'ю «Солідарності». Однак і тоді, і згодом навіть її соратники часто не здогадувалися, що пліч-о-пліч із ними спочатку за соціальні права, а згодом і за незалежність Польщі бореться українка.

Згодом у Валентинович через її непримирнену позицію склалися складні стосунки з Лехом Валенсою. Однак саме їй, а не Валенсі, у 2005 році Джордж Буш вручив медаль «Свободи Трумена-Рейгана», а ще через рік президент Польщі Лех Качинський вручив «Орден Білого орла».

Від рідних теренів

У Рівному мешкає рідна сестра Ганни Валентинович, 84-річна Ольга Любчик. У ці дні вона гірко оплакує загибель сестри, яку у 96-му році зустріла вперше після майже 60-річної розлуки. Відтоді Валентинович щороку гостювала в Рівному та в рідному селі Садове, що в Гошанському районі. Від неї Радіо Свобода дізналося про те, чого не знала про свою героїню Польща.

Ольга Любчик — старша сестра Ганни Валентинович. Вона виїхала з рідного села Сінне Тучинського району ще 9-річною дівчинкою — разом із польською родиною, в якій доводилося працювати. Ганнуса була сиротою, хоча мачуха любила її як рідну. Сім'я Любчиків жила дружно. Але коли радянська влада забрала землю — настали скрутні часи, розповідає старша сестра. «За Польщі ми жили багато, добре і спокійно. Люди заздрили нам — і дітей багато, і мати чужа, а добре живуть, — згадує Ольга Любчик. — А як уже землю забрали, майно, інвентар — ми стали такі бідні, що не було чого вдягти, босі ходили. Змалку не цуралися жодної роботи. Аж приїхали польські господарі Лесніцькі, в яких наша мачуха колись працювала. Приїхали вони з Бабина, де контрахували буряки по селах. Коли пан Прушинський виїхав із Пустомит, вони перейшли на його господарство. Було

там все: коні, корови, свині... Та й кажуть: «Дайте нам одну дівчину для роботи». Вона все робила — готувала їсти, кормила свиней, доїла корів, прала».

Налякані воєнними подіями, поляки переїхали до Гощі й забрали з собою Ганнусю — та була незамінною, бо вміла виконувати будь-яку роботу. Навздогін кинувся батько, та марно. Батькові сказали, що вона кудись пішла, але її обов'язково повернуть у родину. «Вже як ми зустрілися, то сестра розповідала, що на другий день її з Гощі вже вивезли — до Грушвиці під Рівним», — каже Ольга Любчик. Дівчині повідомили, що сім'ю знищили нацисти, які спалили село. Насправді подібна трагедія трапилася в сусідньому із Сінним селі Пустомити.

Друга Батьківщина і вічна боротьба

Їхали до Польщі цілий тиждень. У Лесніцького під Гданськом жила родина. «Там теж було 15 корів, коні, свині. Вона там все робила. Поки видоїть тих 15 корів, то падає прямо біля них. А вночі знов будять: «Вставай, бо треба кропиви принести свиням», — каже пані Любчик.

«А будеш казати, що ти українка, то тебе замордують» — застерігали дівчину хазяї. І вона боялася. Але якось її жорстоко побили, й у відчаї дівчина побрела до моря — зводити рахунки з життям. Ганю помітила господиня, яка брала в них молоко. Втішила, забрала до себе, а тоді знайшла їй роботу — доглядати дитинку в одній сім'ї. То були гарні люди, відмінність між ними й колишніми господарями була величезна. Снідали й вечеряли за одним столом, добре ставилися, шанували. А коли їх забрали в іншу місцину на роботу — вони лишили їй квартиру», — розповідає Ольга Любчик.

Спочатку Ганна пішла працювати на маргаринний завод, але захопилася професією кранівника, розповідає сестра. Директор заводу, помітивши це, запропонував піти на робітничі курси. Удень — робота, ввечері — навчання. Згодом стала працювати кранівницею на судноремонтному заводі. Одружилася з поляком, стала римо-католичкою. А коли в Польщі розпочалися заворушення, вона пішла в «Солідарність».

Ганна Валентинович.

«Поряд були і Лех Качинський, і Лех Валенса, і Олександр Квасневський. Вона була хрещеною матір'ю дітей Валенси. Щоправда, згодом їхні погляди розійшлися. Коли почалися серйозні заворушення — постраждало дві з половиною тисячі людей, побили їх, а вона потрапила до в'язниці на 11 місяців. Випустили — і знов... Син прийшов із армії, і його теж забрали, — розповідає зі сльозами на очах Ольга Любчик. — Коли її там засудили, до нас із КГБ приходили, запитували у батька, чи була така донька, і де вона. А йому ніби хто підказав сказати: «Була така, але померла». Ще й телефонували до сільради, запитували, чи така знайшлась. Але їм відповів голова, що ні. То був 81-й рік».

Зустрічі і втрати

У те, що Ганна жива, вірив тільки батько. Він був упевнений, що вона мешкає в Польщі, та як шукати — не знав. Уже тоді, коли він був прикутий до ліжка, написати листа в пошукову фірму спонукала племінниця. Написали до Києва у пошукове бюро. Заплатили мільйон (саме вирувала інфляція). Пошук тривав роками. Але лист батька оприлюднили через радіо. І сталося диво: тернопільський історик і краєзнавець Єфрем Гасай почув листа й надіслав запит до Варшавського адресного бюро.

Ганна Валентинович летіла до Варшави на крилах. Там повідомили: її розшукує батько.

Той незатишний листопадовий день Ольга Любчик пригадує як найщасливіший день у житті з присмаком гіркоти. Не бачивши сестру 54 роки, вона ще у вікні автобуса впізнала її саме такою, як уявляла. Але Ганна не знала, що батько помер незадовго до цієї зустрічі.

Відтоді 15 років підряд Ганна Валентинович щороку приїжджала на свою Батьківщину. Останній раз телефонувала, щоб повідомити: їде до Катині. Напередодні побувала у Вашингтоні і в Римі, але отримати благословення у Папи, як це бувало щороку перед поїздками, з якихось причин не вдалося. У тій поїзді Ганна Валентинович не була технічним працівником, як це подавали ЗМІ. Вона була людиною, якій небайдужа історія, якою гіркою вона б не була. Бувала у Катині не раз, стверджує її сестра Ольга. Тож навіть хвороба не змогла перешкодити їй вирушити туди знову. Але перешкодила смерть.

Коли рідні почули про катастрофу — майже не сумнівалися: там була і Ганна. На телефонний дзвінок до Польщі відповів її син Януш: «Мами більше немає».

Ганну Валентинович втратили дві держави — Польща і Україна, до якої вона так линула в останні роки. Водночас в Україні, як і на малій батьківщині — Рівненщині — її щойно відкривають як свою співвітчизницю. Бо досі не знали про неї нічого.

Валентина Одарченко, Рівне

Похорон Леха Качинського.

Дорогі Друзі Поляки!

(Закінчення з 4 сторінки)

основах взаємного партнерства, добросусідства і дружби, і всіх ділянках життя та захищав наші інтереси в міжнародному співтоваристві.

Надзвичайно щиро співчуваємо Польському народові у зв'язку так з великою втраченою та висловлюємо співчуття і болісний жаль родинам усіх загиблих у цій трагічній катастрофі. Хай наша добра пам'ять про покійного вже Леха Качинського буде йому посмертним заслуженим признанням і безмежною вдячністю від нас, за зроблене ним добро під час його

життя. Віримо, що у цій гіркій скорботі польський народ стане ще сильнішим та більш згуртованим, і ця сила та єдність допоможе Вам пережити цю велику втрату й біль, не розгубитися, а знайти мужність жити і прямувати далі, тим шляхом, яким гідно прямував Ваш Покійний Президент — Лех Качинський.

За Управу Земляцтва
„Перемищина”
Ярослав Стех
та Петро Ковальчук
Торонто 11 квітня, 2010 року.

«Зберігання та підтримування релігійної тотожності на Гуровщині...»

Твір нагороджений II місцем у 30-ому Літературному Конкурсі СФУЖО ім. Марусі Бек — «Пізнайте свою історію — збудуєте Україну!» — 2009

Польща, Гурово-Ілавецьке, 2009

1947 — рік тривоги, плачу і ридання... Люди прощалися зі своєю ріднею, примушені покинути рідне село, гори Карпати. Опинилися вони в далекій, холодній чужині — у Східній Пруссії. З пливом часу втрачали надію на повернення...

Українці у північно-східній території Польщі

Сумна подія з 1947 року записалася в історії як горезвісна акція «Вісла». Більше як 140 тисяч українців було переселених зі своїх етнічних земель з південно-східної Польщі. Метою депортації було повністю розв'язати «українську проблему». Українське суспільство було розкинуте по території західної та північної Польщі з заборонаю повертатися на батьківські землі. Влада не дозволяла їм навчатися української мови та правити богослужіння в рідному обряді, щоб якнайшвидше асимілювалися.

«Караюсь, мучусь, але не каюсь...¹» — пам'ятаючи ті слова українці не здалися так легко. Природна потреба плекати традицію та любити усе, що рідне допомогла їм перебути все горе та зберегти те, що найцінніше, тому що душі народу не здолає жодна сила.

Перші транспорти з переселеними людьми прибули в околиці Гурова Ілавецького з кінцем квітня 1947. Люди були переконані, що незабаром повернуться, що це лише на якийсь час. На те, щоб спакувати свої речі вони мали лише 2-3 години. Приділені їм на чужині хати були в жалюгідному стані. Люди страждали не лише з приводу нужди, але також з огляду на відсутність душпастирської опіки в рідному обряді.

Перші парафії на новозаселених землях були засновані щойно після «відлиги» 1956 року, яка дала трохи більше свободи національним меншинам. Період цей став відродженням як релігійного, так культурного та суспільного життя серед українського суспільства. Протягом перших 10 років життя в Гурові Ілавецькому українці не мали змоги брати участі у богослужіннях у рідному обряді. Протягом цього періоду багато людей асимілювалося та прийняло римо-католицьку віру. Але все ж таки були люди, які залишилися вірні своїм традиціям. Почали вони відвідувати першу греко-католицьку парафію у Хшанові, віддалену від Гурова-Ілавецького на 150 км. Парохом тут був о. Мирослав Ріпецький, який не скорився владі та був активним діячем в українському середовищі.²

Історія греко-католицької парафії у Гурові-Ілавецькому

У 1957 році з'явилася надія на те, що і в Гурові-Ілавецькому з'явиться можливість правити Літургію у рідному обряді. Вірні греко-католицької Церкви зустрічалися на Службах Божих у місцевому римо-католицькому костелі під покровом Найсвятішого Серця Ісуса. 7 квітня 1957 відбулося перше Богослужіння, яке відправив о. Іван Булат. І саме від цієї пори вірні молилися систематично. Отець Іван Булат був парохом до 1973 р.³

Необхідно відмітити, що у цьому часі були також спроби перейняти євангелічний костел греко-католиками, який попадав в руїну після того, як був покинутий виселеними євангеліками. Інтер'єр був перенесений до музеїв та інших костелів. На жаль, ці спроби не вдалися.⁴

13 червня 1973 року новим парохом у гурово-ілавецькій парафії став о. Юліан Гбур. І ось від цієї пори діти та молодь почали активно брати участь у катехизах. У цей період також піднято спроби, щоб отримати знищений поєвангелічний костел. Українці звернулися з проханням до Вітольда Шумарського, який був начальником міста та гміни Гурово-Ілавецьке. Він поставився до цього дуже прихильно.⁵ 12 березня 1982 рішенням начальника було передано українській

спільноті поєвангелічний костел у зруйнованому стані.⁶ До помочі при необхідному ремонті прибуло дуже багато активних парафіян, які під проводом о. Гбура зразу почали роботи. Їх чекало вивезти тонни сміття, руїн, виремонтувати дах, закласти нову електричну мережу, покласти нову підлогу... Стан святині був трагічний. Вона протягом багатьох років стояла невживана, була сплюндрована, розграблена, ждала кращих днів...

Роботи почалися так інтенсивно, що не перешкодив їм навіть воєнний стан, який був введений 13 грудня 1981 року. Навпаки — до помочі прибували студенти, тому, що з огляду на політичну ситуацію заняття були відкриті.⁷

Греко-католики зустрілися з новою проблемою адаптації поєвангелічного костела до східного обряду так, щоб не втратив він своєї архітектурної цінності. У свідомості депортованих українців живими залишилися спогади про традиційні іконостаси, які виповнювали інтер'єри прекрасних дерев'яних церков, які були цінною спадщиною їхніх предків і творили оригінальну сакральну атмосферу.

Коли врешті парафія отримала згоду Консерваторського уряду на обладнання інтер'єру святині та достосування до потреб українсько-візантійського обряду, можна було розпочати конкретні роботи.⁸ І тоді о. Гбур як людина, яка йшла з духом часу, запросив до співпраці видатного художника світової слави, про-

Іконостас Юрія Новосільського у гурово-ілавецькій церкві.

фесора Юрія Новосільського з Кракова, який створив авангардний іконостас та фрески на стінах. Натомість архітектонічним проектом та обладнанням зайнявся Юрій Боберський — українець з Варшави.⁹

День 6 червня 1982 року став великим днем у житті гурово-ілавецьких греко-католиків. Саме цього дня, на Зіслання Святого Духа, відбулася перша Літургія у відреставрованому костелі. Службу Божу правив ігумен Монастиря Отців Василян, генеральний вікарій для вірних Північної Польщі — о. Йосиф Романик. На це велике свято прибуло так багато вірних, що ледве помістилися у святині.¹⁰

У 1994 році о. Юліан Гбур, піднесений до ранги єпископа, покидає Гурово Ілавецьке та переселяється до Львова. Черговими парохами були: о. Василь Стойка (червень 1994 — 15 серпня 1994), о. Станіслав Тарапацький (15 серпня 1994 — 1 листопада 1995), о. Євгеній Попович (1 листопада 1995 — 30 вересня 1996). Зате 1 жовтня 1996 року парохом став о.

Іван Лайкіш, який до нині очолює гурово-ілавецьку парафію.¹¹

Сьогодні парафія начислює приблизно 300 родин, які беруть активну участь у релігійному та суспільному житті. Катехизи ведуть отець, монахині та світські катехити вже з початкової школи. Особливий характер має навчання греко-католицької релігії в українській школі, яка існує тут від 1990 року, зате українські класи у польській школі від 1968 р. Результатом доброї співпраці церкви і школи у вихованні духовості молоді є кільканадцять священних покликаних.

Пишучи про події парафії у Гурові-Ілавецькому, не можна не згадати про важливі празники, які відзначаються в українсько-візантійській традиції. Отже, дуже врочисто святкується Різдво Христове, Свято Йордану, Великдень. Церква у Гурові Ілавецькому під покровом Воздвиження Чесного Хреста, тому цей празник також відзначається дуже святково. На особливу увагу заслуговує празник Водохреща. Врочиста процесія з хоругвами під проводом священників, на згадку хрещення Ісуса Христа Іваном Хрестителем, вирушає до озера, щоб у ньому освятити воду. На ці важливі празники прибуває велика кількість людей не лише з Гурова, але також і околиць, щоб спільно відсвяткувати так важливі дні у духовному житті греко-католиків.

Слід також сказати про важливі події, які відбувалися у парафії та достойних гостей, яких приймала греко-католицька спільнота. 26 липня 1984 року парафіяни мали честь гостити довгоочікуваного архієпископа Мирослава Марусина — секретара Конгрегації для Східних Церков. Коли він побачив церкву, яка тут на чужині відроджується, а вірні так численно моляться, висловив свою радість: „Складаю найкращі побажання і висловлюю прилюдну похвалу Вам, Вашій громаді і нашим громадам за те, що Ви тримаєтеся віри батьків, що Ви навіть на чужині нічого не залишили, що є в нашому святому обряді, а то ще більше підносили його велич і красу”.¹²

«Зберігання та підтримування релігійної тотожності...»

(Продовження з 6 сторінки)

Войцеха Земби. Важливим моментом свята було посвячення пропам'ятного хреста. На дошках під хрестом поміщено у 3 мовах назви повітів, з яких були депортовані українці Гуровщини.

Релігійно-суспільна активність українців у чужині

Особливим проявом відродження національної та релігійної свідомості українців у Гурові-Ілавецькому було заснування суспільно-релігійного часопису «Благовіст». Головним ініціатором був о. Юліан Гбур. У складі редакційної колегії від початку до сих пір є: о. Богдан Панчак, Богдан Тхір, Любомира Тхір, Дарій Гаврилець. Слід сказати, що «Благовіст» — це перший офіційний часопис Української Католицької Церкви, після війни.¹⁴

Важливу роль у житті мешканців Гуровщини відіграє домівка Об'єднання українців у Гурові-Ілавецькому. Ось тут після недільної Літургії кожен парафіянин має змогу придбати українську пресу та книжки. Знаходиться тут також «Музей переселення». Виставка складається з предметів щоденного вжитку, привезені депортованими людьми на територію гуровських земель.

У церкві проходили та подалі відбуваються концерти церковної та світської музики. У мурах готичної святині чимало разів лунали співи, між іншим: чоловічого хору «Журавлі», хору Католицького люблінського університету «Мойсей», а також чоловічого камерного хору з Києва. Натомість для молодих adeptів церковної та світської музики

існує можливість розвитку свого таланту у молодіжному хорі «Щедрик», який діє при Комплексі шкіл з українською мовою навчання у Гурові-Ілавецькому під керівництвом Ореста Ортинського.¹⁵

Щодо активності наймолодших членів парафії, треба сказати, що дуже охоче беруть вони участь у різноманітних культурних заходах. Кожного року відбувається конкурс української поезії, організований гуровською ланкою Об'єднання українців у Польщі та огляд релігійної творчості, організований Катехетичною Комісією Перемисько-Варшавської Архиепархії.

Діти та молодь їздять також на прощі в Карпати, в Україну. Беруть вони активну участь у релігійних зустрічах у Циганку, а також у сарптах в Команчі та Новиці. Від грудня 2006 р. поглиблюють свої знання на тему української культури та розвивають свої вміння у «ПЛАСТІ». Зустрічі пластунів відбуваються у новобудованому будинку приходства, який був відданий до вжитку у 2005 р.

Гурово-ілавецьким греко-католикам необхідно було докласти усяких зусиль, пройти довгим і нелегким шляхом, щоб зберегти рідну культуру, мову, традицію. Починали все спочатку, далеко від батьківських земель, на зовсім чужих землях, долаючи нові проблеми. Але вони не здалися. Сьогодні українці можуть гордитися прекрасною, відремонтованою святинею, «яку видно здалека», новобудованими будинками приходства та Комплексом шкіл з українською мовою навчання — школою, яка дає не лише знання,

але також вчить як бути справжньою людиною та свідомим українцем у Польщі і спільно будувати «Малу Україну» далеко від Неньки — України.

Роксолана

¹³⁾ Там же.

¹⁴⁾ Календар „Благовіста” 1994, ред. Б. Тхір, с. 86-87.

¹⁵⁾ Н. Ортинська «Історія...» с. 48-49.

Бібліографія:

- 1) Тарас Шевченко.
 - 2) Б. Тхір, 50-ліття Греко-Католицької Парафії Воздвиження Чесного Хреста в Гуров-Ілавецькому, Бартошице, 2007, с. 2.
 - 3) Б. Тхір, Під покровом Воздвиження Чесного Хреста [в:] «Благовіст», 20, 1992, № 8, с. 6.
 - 4) Там же.
 - 5) М. Мицько, Монографія Міста Гурово-Ілавецьке, Мальборк 2001, с. 5-8.
 - 6) Б. Тхір, 50-ліття... с. 3.
 - 7) Б. Тхір, Святиня, яку видно здалека, [в:] «Благовіст», 42, 1994, № 6, с. 3.
 - 8) Н. Ортинська «Історія греко-католицької парафії у Гурові-Ілавецькому», дипломна робота написана під керівництвом о. др-а А. Копічко, Ольштин 1996, с. 23.
 - 9) Б. Тхір, Святиня... с. 3.
 - 10) Там же.
 - 11) Б. Тхір, 50-ліття... с. 4
 - 12) Хроніка парафії Воздвиження Чесного Хреста у Гурові-Ілавецькому.
1. Календар „Благовіста” 1994, ред. Б. Тхір.
 2. Мицько М. Монографія Міста Гурово Ілавецьке, Мальборк 2001.
 3. Ортинська Н. «Історія греко-католицької парафії у Гурові-Ілавецькому», дипломна робота написана під опікою о. др-а А. Копічко, Ольштин 1996.
 4. Тхір Б. 50-ліття Греко-Католицької Парафії Воздвиження Чесного Хреста в Гурові Ілавецькому, Бартошице, 2007.
 5. Тхір Б. Під покровом Воздвиження Чесного Хреста [в:] «Благовіст», 20, 1992.
 6. Тхір Б. Святиня, яку видно здалека, [в:] «Благовіст», 42, 1994.
 7. Хроніка парафії Воздвиження Чесного Хреста у Гурові-Ілавецькому.
 8. Спогади переселених в рамках акції «Вісла» Василя та Стефана Тхір.

Черговий номер Перемиських Архиепархіяльних Відомостей

Появився друком черговий 9 номер Архиепархіяльних Відомостей Перемисько-Варшавської Архиепархії. Як звичайно, у Відомостях надруковані документи Апостольського Престолу, Конгрегації Східних Церков, Верховного Архиепископа, Ієрархії УГКЦ в Польщі. Є також хроніка подій. У цій частині можна дізнатися про персональні зміни, які за минулий рік відбулися в Перемисько-Варшавській Архиепархії (Декрети і призначення). Вперше в цьогорічному виданні надруковано шематизм, у якому є актуальні адреси і пости, які справляють отці Архиепархії.

У другій частині запрезентовано наукові статті з ділянки богослов'я, церковного права, історії Церкви, церковної музики і літератури; продовжується ділянка Наш архів.

На особливу увагу цього номеру заслуговує додаток — платівка СД — «о. Михайло Вербицький, Літургія для чоловічого хору». На платівці записано інформації про о. Михайла Вербицького і нотний запис Божественної Літургії.

Зміст Платівки

1. Митрополит Іван (Мартиняк), Вступне слово
2. Володимир Пилипович, Біограм о. М. Вербицького
3. Anna Potoczna, Mychajło Werbycki — główny przedstawiciel „Szkoły przemyskiej”
4. Автографи піснеспівів з Літургії для чоловічого хору
5. Літургія для чоловічого хору, переписана о. Матюком 1871 р.

6. Піснеспів Величай (На Різдво), копія Івана Туркевича
7. Твори о. М. Вербицького із Партитури співів церковних і світських о. Івана Кипріяна. Львів 1882
8. о. М. Вербицький, Служба Божа на мішаний хор. Львів 1936
9. Божественна Літургія св. Йоана Златоустого із книги Літургікон. Перемішль 1840 — 97

Книжку з платівкою можна придбати в консисторії і в парафіях Греко-Католицької Церкви в Польщі. При замовленні в Консисторії потрібно дочислити кошти поштової пересилки. Книжку можна також замовити на сторінці www.soborcerkiew.net/ksiegarnia/ksiazki.html

о. Павло Поточний

Розпочалися дяківські курси

(Продовження з 1 сторінки)

Після Молебня у конференційному залі Консисторії відбулася зустріч курсантів з викладачами, які протягом двох з половиною років будуть проводити заняття.

Відтак, після короткої перерви, у залі Регентського інституту лекцією з Літургії розпочалося навчання.

На II дяківські курси у Перемишлі зголошилося 31 кандидатів з обох епархій греко-католицької Митрополії в Польщі, в тому числі 10 братів люблінської семінарії. Серед учасників є також особи з України та Австрії. Таким чином Регентський інститут у Перемишлі став міжнародним навчальним закладом, який підготує дяківські кадри не тільки для місцевих парафій УГКЦ але також для тих у діаспорі та в Україні.

Слід зазначити, що заняття Регентського інституту від початку його існування повністю фінансує Консисторія Перемисько-Варшавської Архиепархії у Перемишлі. У рамках навчання спудей вивчатимуть такі предмети:

— вступ до Святого Письма (Архиепископ Іван (Мартиняк), Митрополит перемисько-варшавський)

— сольфеджіо і теорія музики (доц. д-р Нагалія Сиротинська, працівник Інституту літургійних наук Ураїнського католицького університету)

— вокал (проф. Олег Цигилик, викладач Львівської національної музичної академії)

— літургіка (прот. Богдан Панчак, настоятель греко-католицької духовної семінарії в Любліні)

— основи церковного права (митр. прот. д-р Євген Попович, протосинкел перемисько-варшавської архиепархії)

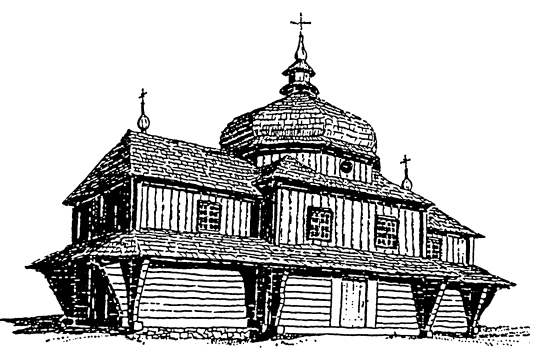
— церковний устав (митр. прот. Михайло Фецох та о. Павло Поточний)

— літургійний спів (Ярослав Вуйцік, директор Регентського інституту)

— історія літургійного співу (проф. Юрій Ясіновський, віце-директор Інституту літургійних наук Ураїнського католицького університету)

Наприкінці червня кожного року, протягом тижня, курсанти вдосконалюватимуть своє знання в одному з найдревніших українських монастирів — Святоуспенській Унівській Лаврі, під час літньої регентської школи організованої Інститутом літургійних наук Українського Католицького Університету.

Ярослав Вуйцік
Директор інституту

Золотою підковою (2)

Одеський замок

Нещодавно телеканал POLONIA показав глядачам репортаж з України основною темою якого була саме «Золота підкова» Західної України, тобто дорога замками Львівщини.

Молодий журналіст дуже бідкався, що стільки «кресового» майна залишилося за східним кордоном Польщі та що воно у найгіршому стані. До того матеріал залюбки був ілюстрований кадрами з фірманками, які тягнули досить мізерні коні та добре піднищеними вантажівками радянського зразка.

Про саму історію терену журналіст говорив відкликаючися лише до «польської лінії».

Могло би здаватися, що цей підхід до розуміння давнини відійшов разом з недавньою і неславною епохою, але виявляється що ні. Дійсно, Західна Україна, це суміш національностей, віросповідань та культур, але напевно польська ніяк не висовується на перший план.

Одна з замкових скульптур.

Більше того, великі магнатські роди в більшості були ополяченими русинами (українцями), для яких працювали вже дійсні українські селяни й чийми руками були будовані магнатські оселі.

Замок в Олесю відомий тим, що тут народився король Ян III Собеський і мабуть саме завдяки цьому факту сьогодні можна тут зустріти численні польські проці, які його відвідують і моляться у замковій каплиці.

Орест Мацюк у своєму путівнику «Замки і фортеці Західної України» подає про одеський замок інформацію, яка заохочує відвідати його, а також поцікавитися історією епохи.

Конкретну і першу достовірну згадку про замок Олесю зустрічаємо під 1390 р. (була Папи Боніфация IX, який дарував замок в Олесю і Тустані Галицькому католицькому єпископові). Усі попередні згадки не підтвержені жодними оригінальними, автентичними документами і можуть бути лише припущеннями.

У 1431 р. Олесю стало опорним пунктом боротьби за воз'єднання з Волинню. У листі до великого магістра хрестоносців з липня 1431 р. король Ягайло повідомляє про повстання Свидригайла, який «за допомогою своїх прихильників і наших повстанців зайняв замок в Збаражі, Крем'янци та Олесю».

В Олесю був у той час старостою Івашко Преслужич Рогатинський. В замку засіли ленники Івашка — земляки з навколишніх сіл.

У 1441 р. король Владислав Варненчик віддав одеський замок з містом і цілою округою Янові з Сієни за заслуги в обороні руських земель перед татарами. Після його смерті замок і місто отримав син Петро; після нього дістали по половині його дві дочки, за їхніми чоловіками замок перейшов до родин Каменецьких і Гербургів. До Олеського замку належала тоді ціла округа — аж до границь з Волинню.

У 1546 р. проведено межю між «Великим князівством Литовським і Польською короною». З цього документа довідуємося, що до «пана замку Олеського» належали цілий сьогоднішній Бродівський район, частина Лопатинщини, Олесю і села по Ожидів включно.

Одеський замок.

Замкове подвір'я.

У 1605 р. замок з містом і частиною сіл перейшов до рук руського магната Івана Даниловича.

Важлива подія — у 1629 р. в Олеському замку народився майбутній король Ян III Собеський, а 10 літ пізніше — Михайло Корибут-Вишневецький. Є дані

про те, що на дворі Даниловича в Олесю перебував також батько Богдана Хмельницького — Михайло.

У 1636 р. рід Даниловичів вимер, і їхні величезні маєтки діста-

(Закінчення на 9 сторінці)

Слово має о. Ігор Гарасим ЧСВВ.

Цікавого послухати ніколи забагато.

На зустрічі до Венгожева прибувають учні гімназій та ліцеїсти.

Василіяни — українській молоді

В дні 1 — 3 травня відбувалися зустрічі молоді в Отців Василіян у Венгожеві — «Таворські Зустрічі», під керівництвом о. Ігора Гарасима. Перша зустріч цих «реколекцій» була ще день перед самим початком, під час неї учасники мали змогу вперше познайомитися, однак декотрі з нас прибули пізно увечері, отже не мали такої нагоди.

Офіційно Зустрічі розпочалися в суботу. На початку поїхали ми до Гіжицька, там взяли ми участь в Літургії. Після служби вибралися ми в околиці Гіжицька до Рдзєва на інтеграційне вогнище, де була можливість пограти у футбол, поспівати, а також навчитися танцювати. Після повернення до монастиря ввечері мали ми ще силу на це, щоб краще познайомитися і пограти в різні товариські ігри.

Наступний день також почали ми Літургією, однак вже в монастирській каплиці. Цей день був вже типовий для «Таворських Зустрічей», однак відбулося без конференції з отцем Ігором, де він завжди ділився з нами своїми рефлексі-

ми. Отець ogranicився до проповіді. По Літургії була перерва на обід і розпочали ми працю в групах. Були ми поділені на дві групи — ліцей та гімназія і початкова школа. Тему, яку ми мали опрацювати, це була комунікація вербальна і невербальна. Після праці в групах мали ми підсумкову зустріч з отцем де представили ми ефекти своєї праці і висказали очікування на майбутні зустрічі. Зараз після підсумкової зустрічі зорганізували ми собі веселий вечір з іграми й забавами.

Останній день був як завжди найсумнішим, бо треба було попрощатися з товаришами, отцями і братом Григорієм; цей день також ми почали з молитви в каплиці. Після прощань всі пороз'їздилися до своїх домів.

Особисто вважаю, що варто брати участь в таких заходах, бо дозволяють вони краще пізнати самого себе, а також відірватися від дійсності, яка навкруги нас.

Михайло Тхір

Золотою підковою (2)

(Продовження з 8 сторінки)

Звідси колись також дивився король Собеський.

Кімнати замку обладнані картинами з епохи...

... а також відповідними меблями, яких ще немало зберігається в музейних запасниках.

Подяка (ч. 2)

Сердечно дякую слідуючим особам, які вплатили на пам'ятник отця Митрата Мирослава Ріпецького і його дружини в Лісках.

Ось вони:

18. Родина Бочилюків — Грабнік — 100
19. Анна і Ярослав Козій — Венгожево — 200
20. Данута Сениця — Гузки — 330
21. Матвійчина Данута і Роман — Люблін — 100
22. Лесів Марія і Михайло — Люблін — 500
23. Лесів Ірина — Ольштин — 500
24. Вус Зенон — Варшава — 70
25. Омелян Мирослав — Загає — 100
26. о. Петро Гудко — Бранево — 300
27. Баранік Роман і Марія — Каменець — 100
28. Анонімний жертводавець — (500 євро) 1.910

Разом **6.965,00 зл.**

Цілковитий кошт виконання, перевезення та поставлення пам'ятника це 27.000,-.

Посвячення пам'ятника відбулося 27.08.2009 р. — тоді не встиг я подати номера банківського рахунку, на який можна вплачувати свої пожертви, тому роблю це тепер:

Bank PEKAO SA o/Ek nr 91 1240 5745 1111 0000 5748 4714
— Grzegorz Andrzej Stołyca, Chrzanowo 1, 19-300 Ek

3 молитвами

о. Григорій А. Столиця
Хшаново, дня 03.05.2010 р.

лись Якову Собеському — батькові Яна III, однак Собеські більше перебували у новому Жовківському замку.

Всередині XVII ст., тобто під час визвольної війни, замок був частково зруйнований і лише у 1680-х роках його відбудовано, перетворено на королівську резиденцію.

Від 1725 р. замок переходить до рук родини Жевуських. А цей рід довів замок, по суті, до руїни, а кращі речі були перевезені в Підгірці. Незважаючи на величезні прибутки, які мали Жевуські, вони через надто «веселий» спосіб життя потрапили у борги, і їхні маєтки пішли в різні руки з молотка (1796 р.). В урядовому описі маєтку присвячено замкові 4 слова: Palatium muratum cuius ruinae... 5600 flor (мурована палата, руїни якої [оцінено] на 5600 флоренів).

Перебуваючи у 1820 р. в Олеську, письменник Немцевич згадує: «Замок запущений... покій, де народився Собеський, зовсім зруйнований, повно сміття... В іншому крилі замку кімнати краще утримані,... в одній з них є портрети Собеського і Костюшки.» Замок з ліцитації дістався Зелінському.

У 1882 р. замок перебало галицьке самоуправління, «законсервувало» його, забувши дошки, і так він стояв напівзруйнований. Дві світові війни також завдали чималої шкоди замкові, а внаслідок кількох пожеж він остаточно перетворився на руїну. Пропонувалося від-

крити тут інтернат для студентів учительської семінарії. Крайовий сейм вважав за найкраще віддати споруду в розпорядження монастиря. Побутовав і такий варіант: в одній частині прищиплення обладнати народну школу, а в другій — музей Яна Собеського. На це одна з газет в 1905 р. писала: «Що народові з того, як он буде мати музей пам'яток по королях польських, а не буде мати хліба, щоби голод заспокоїти?»

До 1939 р. замок використовується під сільськогосподарську жіночу школу.

Багато випробувань зазнала будівля і в роки німецько-радянської війни: у ній розміщалися військові склади.

До 1969-го тут практично залишилися самі руїни. 1970 року професор Борис Возницький запланував відновити Олеський замок. Реставрації підлягало усе. 1975 року музей було відкрито і відтоді розпочалося його нове життя: тут створено музей-заповідник — відділ Львівської галереї мистецтв.

Сьогодні Олеський замок, який може вимагає ще деяких ремонтів, приймає гостей та відкриває перед ними свої ворота. Стоїть він на чималому пагорбі й досконало його видно, коли їхати трасою Львів-Київ. Завдяки проф. Б. Возницькому нам вдалося відвідати усі його закутки, понасолоджуватися атмосферою давнини і подивитися ті ж самі кресиви, якими захоплювалися колись його власники та їхні гості.

Богдан Тхір

Будова церкви в Старгарді Щецінському

Майже повний рік тривала будова фундаменту храму в Старгарді Щецінському. Був це важкий етап фінансового зусилля для вірних, але дякувати Богові й жертводавцям з-поза нашої парафії, дали ми раду «вийти з землі». Розпочався другий етап будівництва стін, який йде швидше. Тепер видно, що будова йде вперед.

Однак парафія в Старгарді є надто малою, щоби в короткому часі збирати кошти потрібні на будову. Тому звертаємося до людей, які зможуть нам допомогти фінансово підтримати дальші етапи будови греко-католицької церкви в Старгарді. Віримо, що в цій так важливій справі не залишимося самі. За кожні пожертви ми є дуже вдячні, пам'ятаючи в своїх молитвах.

о. Руслан Марцішак з парафіянами

Свої пожертви можна вплачувати на банківський рахунок:

PARAFIA GRECKOKATOLICKA
ŚW. JOZAFATA MĘCZENNIKA
Os.1000-LECIA 1A/5
73-110 STARGARG SZCZECIŃSKI
07194010763014295800000000

Kod Swift: RCBWPLPW ПАСКА У ЧЛУХОВІ

Дорогий Владико Володимире!

Єднаюся з Вами у молитві та складаю слова глибокого співчуття у зв'язку з відходом у вічність Вашої Дорогої Сестри

бл. п. Марії ЦОКАН

Вічна Їй пам'ять!

Депутат Сейму РП
Мирон Сич

ХРИСТОС ВОСКРЕС!!!

Дорогі Брати і Сестри хочу скласти усім щирі подяку за Великодні побажання, які надіслали Ви поштою на мою адресу. Не в силі усім відповісти, тому сьогодні дякую за Вашу пам'ять і зичливість. Нехай радість Христового Воскресіння, яка пливе з порожнього гробу, приносить усім Вам надію. Воскреслий Христос, який смерть подолав, дарує нове життя і силу до свідчення любові.

Лишаюсь у молитовній пам'яті.

Архиєпископ Іван Іуїартиняк
Митрополит Перемисько-Варшавський

Експедиція на Запоріжжя та Азовське море

У дні 17-29 липня 2010 р. організується поїздка історичними і пам'ятними місцями Запоріжжя та відпочинок на Азовському морі.

За детальнішими інформаціями можна звертатися до української школи в Бартошицях — тел. 089 762 18 30 (в год. 8.00 — 15.00) або на моб. тел. 605 303 206

Відвідати українську землю — це мрія, яку найкраще реалізувати літом.

Запрошення

Дня **10.07.2010 р.** відбудеться черговий Відпуст у Хшанові.

Програма:

9.30 — Молебень до Матері Божої

10.00 — Архидієцья Служба Божа (Митрополит Кир Іван Мартиняк)

— Артистична програма про Отця Митрата Мирослава Ріпецького.

Сердечно запрошуємо — Хшаново чекає на всіх Вас!!!

о. Григорій А. Столиця і Рада Парафіяльна

Запрошуємо на Фестиваль!

Щиро запрошуємо дітей, молодь та батьків взяти участь у **XVIII Фестивалі сакральної творчості**, який відбудеться **3 червня 2010 р.** у Білому Борі під кличем: *“Ісус Христос прийшов... щоб служити...”* (Мт. 20,28; Мр.10,45)

У програмі:

10.00 — Божественна Літургія

11.45 — Обід,

12.30 — Фестиваль сакральної творчості: „*Ісус Христос прийшов... щоб служити...*”

Форма: релігійна музика, релігійна поезія, театральні групи.

Театральні групи та індивідуальні особи просимо зголошувати до 25 травня до с. Меланії Кузьо; Просимо подати кількість виконавців та опікунів)

Час: індивідуальні особи — не довше ніж 5 хвилин, групи — не довше ніж 10 хвилин;

Контакт: моб: 600 623 062;

e-mail: zss_npm@neotrada.pl

14.00 — Будуть признані призи переможцям у епархіальних конкурсах — *Пластичний і літературний під заголовком:*

„Священик у нашій спільноті”

У конкурсі беруть участь учні початкової школи, гімназії та середньої школи)

14.30 — Вогнище,

Організатори:

- Епархіальний катехетичний центр;
- Комісія до справ дітей та молоді Вроцлавсько-Гданської єпархії;
- Греко-католицька парафія у Білому Борі;
- Шкільний комплекс ім. Т. Шевченка у Білому Борі.

Від імені організаторів
с. Меланія Кузьо СНДМ

Повідомлення

Повідомляємо, що від дня 01.01.2010 р. почав діяти Осередок Духової Помочі в Хшанові.

Праця відбувається індивідуально з подружжям, або з поодиноким особою. Особа чи подружжя можуть приїхати на кілька днів.

Забезпечуємо нічліг та харчування.

Бажаючи можуть телефонувати на тел. (87) 6194330 або моб. 502-283-744.

У кожен останню суботу місяця о год. 17.00 правиться Служба Божа за хворих з молитвою про uzдоровлення.

Адреса Осередка:

Chrzanowo 1, 19-300 Ełk

о. Григорій Столиця
парох і опікун Осередка

“Я — воскресіння і життя. Хто в мене вірує, той навіть і вмерши — житиме!” (Йоан 11,25)

Єднаємось у молитві і скорботі з Нашим Парохом
о. митратом Йосифом Улицьким
з приводу смерті Матері

бл. п. КАТЕРИНИ УЛИЦЬКОЇ

Висловлюємо щире співчуття.
Вічна Їй Пам'ять!

Парафіяни Гданська,
управа гуртка ОУП у Гданську

В неділю Воскресіння Христового,
4 квітня відійшла у вічність після довгої хвороби,

бл. п. Марія Цокан (з д. Ющак).

Пресвященішому Владиці Володимирові,
братові, найближчій родині, Чоловікові,
Синам, Мамі, та цілій Родині
складаємо слова співчуття.

Єднаємось з Вами в молитві в цей час скорботи
просячи Воскреслого, щоб прийняв душу
Покійної до свого Царства, де немає болізни,
ні печалі, ні зітхання.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Архидієцья Іван Мартиняк,
з духовенством і вірними
Архидієцья перемисько-варшавської

ПОДЯКА

Ранком, у Празник Христового Воскресіння,
після довгої боротьби з недугою,
відійшла до Господа

б. п. Марія Цокан

— дорога нам жінка, мама, доня і сестра.

В імені чоловіка Яромира та синів Ігоря і Давида, в імені мами Іванни, брата Стефана з родиною та своєму власному, хочу висловити щирі слова подяки та вдячності за всі слова підтримки і співчуття, які ми досі отримали та далі отримуємо.

Особливо ми вдячні **Високопресвященішому Архидієцьясові та Митрополитові Кир Іванові** за очолення похоронної Божественної Літургії та за виголошення скріпляючого Божого Слова. Дякуємо духовенству і монашеству за присутність та спільну молитву за покійну Марію. Дякуємо лігницькому пароху о. Мирославу, отцю Маріюшові, парафіяльному хорові та Парафіяльній раді за допомогу у організації та проведенні похоронних торжеств.

Дякуємо Владам міста Лігниця, та всім людям доброї волі, які допомагали нам у підготовці справ зв'язаних з похоронними торжествами. Дякуємо щиро всім учасникам похоронних торжеств та всім тим, які єднались з нами молитовно.

Слова вдячності керуємо також до всіх приятелів Марійки, які в часі недуги підтримували її молитвою, скріплювали добрим словом та допомагали матеріально.

Нехай Господь всім Вам щедро винагородить!

З вдячністю і молитвою

Владика Володимир (Ющак)
з рідними бл. п. Марії Цокан

Гребенне запрошує!

Відремонтвано вже старовинну церкву св. Миколая Чудотворця в Гребенному. Цьому храмові вже 313 років.

У цьому заході допомогло нам багато людей доброї волі завдяки своїм грошовим пожертвам та молитовній підтримці. Всім, хто причинився до того, що ремонт закінчився успішно, щиро дякуємо.

2010 рік несе парафіянам Гребенного малий ювілей. Сорок п'ять років тому храм св. Миколая наново ожив молитвою та прославою Бога в українській мові і східному греко-католицькому обряді.

За ці й інші дари Божої ласки можемо подякувати Всевишньому 17 липня 2010 року (субота).

Програма святкувань

11.00 — привітання Архидієцья і митрополита Перемисько-Варшавського Кир Івана Мартиняка та запрошення почесних гостей

11.15 — Архидієцья Літургія

12.50 — посвячення церкви

13.00 — короткий нарис історії парафії та церкви

13.20 — вручення подячних грамот

13.40 — святкова ватра поєднана з виступами артистів з України та Польщі (під час святкувань буде можна придбати книжку п. Михайла Козака про долю села Гребенне та його мешканців від часів I світової війни до виселення.

запрошують

Парафіяльна рада церкви св. Миколая
в Гребенному та. о. Іван Тарапацький

Складаємо щирі слова співчуття
Олі та Мирославу Олійникам
з приводу смерті Мами, Тещі,
Бабусі й Прабабусі

бл. п. Марії Сосницької

Вчителі, працівники та учні
Комплексу шкіл з українською мовою навчання
в Гурові Ілавецькому

З приводу смерті

бл. п. Марії ЦОКАН (з д. Ющак)

складаємо слова співчуття
для Чоловіка Яромира, Синів Ігоря і Давида,
Мами Іванни, Братів Стефана
та Владики Володимира.

Хай Воскреслий Христос прийме Її
до свого Царства:
*«Пасха — від смерті бо до життя і від землі
до небес Христос Бог нас перевів»*
Христос Воскрес!

Духовенство та вірні
Вроцлавсько-Гданської Єпархії

Зі щирими словами співчуття та молитвою
єднаюся у скорботі з моїм дорогим другом
о. митратом Йосифом Улицьким
з приводу смерті Матері

бл. п. КАТЕРИНИ УЛИЦЬКОЇ

Вічна Їй пам'ять!

Депутат Сейму РП
Мирон Сич

БЛАГОВІСТ — суспільно-релігійний місячник. Видає Українська Католицька Церква у Польщі.

Редагує колегія: **о. синкел д-р Євген Попович, Богдан Тхір** (т) — секретар редакції (тел./факс дом. 897610521), **о. Богдан Панчак**

— богословський відділ, **Дарій Гаврилець** — технічна редакція, **о. Роберт Роса** — Вроцлавсько-Гданська єпархія.

Погляди авторів публікацій не завжди сходяться з точкою зору редакції.

Матеріалів не замовлених не відсилаємо. В оправданих випадках застерігаємо собі право виправляти і скорочувати авторські тексти.

Матеріали до публікації просимо висилати у машинописах або у чітких рукописах.

Kuria bp., ul. Basztowa 13, 37-700 **Przemysł**, tel./fax 16 678-78-68

e-mail: kuria@przemyslgr.opoka.org.pl

Kuria bp., Pl. Nankiera 15a, 50-140 **Wrocław**, tel./fax 71 343-94-77,

fax 71 343-94-67, e-mail: konsystoria@wro-gda.opoka.org.pl

Adres «BLAHOWIST», ul. Kościuszki 28/3, 11-220 Górowo Iławeckie

redakcji: e-mail: blahowist@poczta.onet.pl

Bank Spółdzielczy w Górowie II, Nr 08 8855 0004 2003 0006 3515 0001